

Πατριάρχης Ιεροσολύμων: Να παρακαλέσουμε την Παναγία για ειρήνευση στη δοκιμαζόμενη γη

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Να παρακαλέσουμε την Παναγία να μην παύσει να ικετεύει προς τον Υιό και Θεό της υπέρ ειρηνεύσεως της δοκιμαζόμενης γης κάλεσε από το Πάνσεπτο Θεομητορικό Μνήμα στη Γεσθημανή ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Ο Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας προέστη της Θείας Λειτουργίας που τελέστηκε επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου η οποία τιμήθηκε με κάθε μεγαλοπρέπεια στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Ο Μακαριώτατος κατά την ομιλία του αναφέρθηκε στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου και στο θεολογικό νόημα της εορτής. Ολοκληρώνοντας τον λόγο του ευχήθηκε όπως “*Ημεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ μακαρίζοντες τήν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς Παναγίας Παρθένου, τῆς γενομένης Μητέρας τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ παρακαλέσωμεν Αὐτήν, ἵνα μή παύσῃ ἱκετεύουσα τόν Υἱόν καί Θεόν αὐτῆς υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί υπέρ εἰρηνεύσεως τῆς δοκιμαζομένης γῆς, τῆς*

φιλοξενούσης τό κενόν θεομητορικόν αὐτῆς μνημα. Ἀμήν. Ἔτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά”.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπῆς:

Τήν Τετάρτην, 15ην / 28ην Αὐγούστου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ Θεομητορική ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί δῆ εἰς τόν Ἱερόν Ναόν αὐτῆς τῆς Κοιμήσεως τοῦ ἔτους 317, τοῦ ἐμπεριέχοντος τό σεπτόν Θεομητορικόν Μνημα.

Κατά την ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ δέ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμνησθῆσκει ὅτι ἡ Θεοτόκος, θυγάτηρ τῶν Ἀγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης καί μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκοιμήθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιών καί ἐκηδεύθη ὑπό τῶν “θεαρχίῳ νεύματι” συναχθέντων Ἀγίων Ἀποστόλων καί ἐτάφη εἰς Γεθσημανῆν. Τό θεοδόχον αὐτῆς σῶμα ἔλαβεν εἰς χεῖρας Αὐτοῦ ὁ Κύριος καί ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, ἵνα ἐκεῖ ὑπεράνω τῶν οὐρανίων ταγμάτων πρώτη μετά Θεόν τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας δέηται ὑπέρ τῶν τιμώντων αὐτήν καί ὑπέρ τῆς Οἰκουμένης ὅλης.

Πρός τιμήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐτελέσθη πανηγυρική θεία Λειτουργία εἰς τό Θεομητορικόν αὐτῆς μνημα, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Λύδδης κ. Δημητρίου καί Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου συμπροσευχομένου Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καί ἐκπροσώπων τῶν Πατριαρχείων Ρουμανίας καί Ρωσίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου καί π. Δοσιθέου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών μετά τῶν μοναχῶν διακονητῶν τοῦ Προσκυνήματος δεξιὰ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα καί τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Προξενείου κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί συμπροσευχομένων πιστῶν Ἱεροσολυμιτῶν καί ἄλλων καί ἐλαχίστων προσκυνητῶν, λόγῳ τοῦ συνεχιζομένου πολέμου καί ἐλαχίστων Ὁρθοδόξων πιστῶν ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν, λόγῳ τῶν περιορισμῶν παρά τῆς Ἰσραηλινῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξεν τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

“Ἠγίασε τό σκῆνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος” (Ψαλμ. 45,5) “Ὅρος τοῦ Θεοῦ ὄρος πῖον· τό ὄρος, ὃ ἠυδόκησεν ὁ Θεός κατοικεῖν ἐν αὐτῷ”, (Πρβλ. Ψαλμ. 67, 16-17), ἀναφωνεῖ ὁ θεῖος Δαυΐδ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τῆς ὄντως ἀγαθῆς Δεσποίνης, τῆς τοῦ μόνου ἀγαθοῦ Θεοῦ Μητρός συνήθροισεν πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης, ἐν τῷ σεβασμίῳ τούτῳ Θεομητορικῷ μνήματι, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν Κοίμησιν αὐτῆς.

Ἡ ὑπερένδοξος καί εὐλογημένη Δέσποινα ἡμῶν Θεοτόκος καί ἀειπάρθενος Μαρία εἶναι τοῦ ἀνθρωπείου γένους τό ἐγκαλλώπισμα καί τό αὔχημα πάσης κτίσεως, λέγει ὁ ἐγκωμιαστής αὐτῆς ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Καί τοῦτο διότι “ἐκ τῶν ἀχράντων καί παναμώμων αἱμάτων τῆς ἀγίας Παρθένου ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός ἀνέλαβε σάρκα ἐμψυχωμένην ἀπό ψυχῆν λογικὴν καί νοεράν”.

Καί προῆλθεν ἐξ αὐτῆς εἷς Χριστός, εἷς Κύριος, εἷς Υἱός Θεός καί ἄνθρωπος ὁ αὐτός, Θεός δέ ὁμοῦ τέλειος καί ἄνθρωπος τέλειος, ὅλος Θεός, ὅλος ἄνθρωπος, μία ὑπόστασις σύνθετος ἐκ δύο φύσεων τελείων θεότητός τε καί ἀνθρωπότητος ... οὐ σύγχυσιν ὑποστάς οὐδέ διαίρεσιν ὑπομείνας”.

Εἰς τό ἀκατάληπτον τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῆς σωτηρίας δηλονότι τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀειπάρθενος Μαρία γίνεται συμμέτοχος καί συνεργός. Διό καί ἀναδείκνυται Θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τούτέστιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἁγία Παρθένος Μαρία, ὡς λέγει ὁ Ἱερός Δαμασκηνός εἶναι “ἡ μόνη ὄντως ὑπερφῶς καί ὑπερουσίως τόν ὑπερούσιον τοῦ Θεοῦ Λόγον ἀπεριγράπτως χωρίσασα, περί ἧς δεδοξασμένα ὑπέρ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λελάληνται”.

Σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐορτάζει τὴν πανίερρον μνήμην τῆς Κοιμήσεως καί Μεταστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας συναγαλλομένης μετὰ τῶν δορυφορησάντων αὐτὴν ἀγγελικῶν ταγμάτων ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς χερσίν, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός:

“Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι’ ὑπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσίν, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος”.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ θαῦμα παράδοξον καί ἀνερμήνευτον. Καὶ τοῦτο διότι ἡ πηγὴ τῆς Ἀθανάτου καί αἰωνίου ζωῆς, τούτέστιν τοῦ Χριστοῦ, τίθεται ἐν μνημείῳ καὶ ὁ ἐν πέτρᾳ διαγλυφθεὶς τάφος γίνεται κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν. Ἀξιοσημεῖωτον ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Ἰακώβ ἐνυπνιάσθη τὴν κλίμακα ταύτην κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς βίβλου τῆς Γενέσεως: “καὶ ἐνυπνιάσθη, [Ἰακώβ] καὶ ἰδοὺ κλῖμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ’ αὐτῆς”, (Γενέσεως 28,12).

Κατὰ δέ τὸν Προφήτην Ἰεζεκιήλ, ἡ ἀειπάρθενος Μαρία εἶναι ἡ κεκλεισμένη πύλη ἡ πρὸς ἀνατολὰς βλέπουσα: “καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι’ αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι’ αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη”, (Ἰεζεκιήλ 44,2).

Ἀναφερόμεθα εἰς τοὺς Προφῆτας, διότι κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν: “Αὕτη τῶν προφητῶν ὑπόθεσις, τῶν Ἀποστόλων ἀρχή, τῶν μαρτύρων ἐδραῖωμα, τῶν διδασκάλων κρηπὶς... Αὕτη καταρχὴ καὶ πηγὴ καὶ ρίζα τῶν ἀπορρήτων

ἀγαθῶν. Αὕτη παντός ἁγίου κορυφή καί τελείωσις”. [Καί ἀπλούστερον: Αὕτη εἶναι θεμέλιον τῶν προφητῶν, ἀρχή τῶν Ἀποστόλων, ἐδραῖωμα τῶν μαρτύρων, βάσις τῶν διδασκάλων... Αὕτη εἶναι ἀρχή καί πηγὴ καί ρίζα τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν. Αὕτη εἶναι κορυφή καί τελείωσις κάθε ἁγίου”.

“Αὕτη παντός ἁγίου κορυφή καί τελείωσις γενομένη”, δέν ἦτο ἀνάγκη νά παραμείνῃ ἐν τῇ γῇ, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ τάφου πρὸς τὸν ὑπερουράνιον χῶρον εὐθύς ἀνελήφθη, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς καί Θεὸς αὐτῆς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος. Κατὰ δέ τὸν ὑμνωδὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀκατάληπτος ταύτης [τῆς Θεοτόκου] καρπός, δι’ ὃν οὐρανός ἐχρημάτισε, ταφήν ὑπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφήν ἀρνήσεται ἢ ἀπειρογάμως κυήσασα;”

Ἄς ἀκούσωμεν καί τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἐξιστάμενον καί λέγοντα: “Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρὸς ζωὴν διὰ μέσου θανάτου μετάγεται! ὦ πῶς ἡ ἐν τῷ τόκῳ τοὺς ὅρους ὑπερβᾶσα τῆς φύσεως, νῦν ὑποκύπτει ταῖς ταύτης θεσμοῖς καί θανάτῳ τό ἀκήρατον καθυποβάλλεται σῶμα. Δεῖ γάρ αὐτό τό θνητὸν ἀποθέμενον, τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφιάσασθαι, ἐπεὶ καί ὁ Δεσπότης τῆς φύσεως τὴν τοῦ θανάτου πεῖραν οὐκ ἀπηνήναντο. Θνήσκει γάρ σαρκί καί θανάτῳ λύει τὸν θάνατον καί φθορᾷ τὴν ἀφθαρσίαν χαρίζεται καί τὴν νέκρωσιν ποιεῖ πηγὴν τῆς Ἀναστάσεως”. [Καί ἀπλούστερον. Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μεταφέρεται στὴν ζωὴν περνῶντας τὸν θάνατον! Πῶς αὕτη ποὺ ξεπέρασε στὴν γέννα τῆς τά ὅρια τῆς φύσεως, σκύβει τώρα εἰς τοὺς νόμους καί ὑποτάσσεται εἰς τὸν θάνατον τό ἀθάνατον σῶμα. Διότι πρέπει αὐτό νά ἀποθέσῃ τὴν θνητότητα καί νά ντυθεῖ τὴν ἀφθαρσίαν, ἀφοῦ καί ὁ Κυρίαρχος τῆς φύσεως δέν ἀρνήθηκε νά ὑποβληθεῖ στὸν θάνατον. Πεθαίνει κατὰ τὴν σάρκα καί μέ τὸν θάνατον καταργεῖ τὸν θάνατον καί μέ τὴν φθορά μᾶς χαρίζει τὴν ἀφθαρσίαν καί κάνει τὴν νέκρωση τὴν πηγὴν τῆς Ἀναστάσεως].

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ μακαρίζοντες τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς Παναγίας Παρθένου, τῆς γενομένης Μητέρας τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ παρακαλέσωμεν Αὐτήν, ἵνα μὴ παύσῃ ἱκετεύουσα τὸν Υἱὸν καί Θεὸν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπὲρ εἰρηνεύσεως τῆς δοκιμαζομένης γῆς, τῆς φιλοξενούσης τό κενόν θεομητορικόν αὐτῆς μνημα. Ἀμήν. Ἔτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά”.

στης του
Ιωακείμ

